

LAPIS JÓZSEF

Beszédtröredékek a halálról

HITBOGÁR

Uram.
Szabadulásom eltöröl engem.
A sírban lakozom, mióta megszülettem.
De ha ott fekszem, miért kiáltok hozzád?
Miért űzi a mélység a magasságot?
Végtelen a te mélységed,
véletlen az én magasságom.

Araszolok, mint saját vakságára vak bogár.
Araszolok, mint a hitben csúszó zarándok.
Hitem a növényé, hitem a percé.
Szaggatott vagyok, mint a száraz köhögés.

Jöjj, Uram, restaurálj.
Meggoptak festékeim, elrohadtak sejtjeim.
Nem látszom színről színre,
csak mint levakolt freskó,
várakozom a józan némaságban.

Beszélek-e a sírban szeretetedről?
Hűségéről az enyészetben?
Akaratodról a kihunyásban?
Országodról a hontalanságban?
Látom-e csodáid a sötétségben?
Mindig a sírban, enyészetben, sötétségben.
Lángom már kihunyt, mire megszülettem.

Nem szakítasz el a fényedtől,
és nem szakíthatom el magad a fényedtől.
Elszakadok a fénytől.
Megismerem a sötétséget,
és a sötétség megismer engem.

Az árnyam magasztal téged,
eléd hanyatlik,
a napot dicsőíti.
Te nap vagy,
én remegő árnyék.
Találkozásunk a fényjáték illúziója.

Hitbogaram ízelt, hitbogaram rovátkolt.
Mindennap kitárom feléd a szárnyam,
kóválygok,
felperzsel a fény.
Vágyom rád,
irgalmatlan,
bátor sötétedre.